

Punkt. Svad Pandserstibet angaar, blev det ved Sværnsloven bestemt, at der inden en vis Tidsgraendse skulde anskaffes indtil 12 større og et passende Antal mindre Skibe. At nu den ærede Marineminister paa Finantsloven med saa stor Bestemthed fastholder at faae dette Punkt afgjort i Overensstemmelse med sin Opfattelse, kan ikke Andet end vække Forundring. Da den høitærede Minister modtog Sværnsloven og ikke dengang gjorde noget Forsøg paa at bibringe Sværnsloven en Bestemmelse, som fastsatte en Grændse, en Tidfrist, forinden hvilken de forskjellige Vaaben, der hjemles ved Sværnsloven, skulde anskaffes, ligger det nær at antage, at den ærede Marineminister dengang ikke har tillagt det saa stor Betydning, enten det One eller det Andet blev anskaffet først. Naar den ærede 7de Landssthingsmand for 1ste Kreds (Matzen) optraadte med en saadan Betskedenhed, fordi han ikke tiltroede sig at være i Besiddelse af den tekniske Kundskab, som var nødvendig for at diskutere dette Spørgsmaal, skal jeg gjøre den Bemærkning, at det, her diskuteres, ikke i alleringeste Grad er et teknisk Spørgsmaal, det er kun, om man enten først eller sidst skal tilfredsstille det ene eller det andet af de to Krav, Sværnsloven stiller. Der er altsaa ikke Tale om noget teknisk Spørgsmaal, og naar den ærede Marineminister dengang ikke stillede noget Krav i saa Henseende, kunne vi ikke antage, at det kan have saa stor Betydning, enten det One eller det Andet bliver anskaffet først. Havde den ærede Marineminister dengang haft samme Betragtning som nu, kan man vel neppe antage Andet, end at den ærede Minister har holdt Spørgsmaalet ude fra Sværnsloven for at faae den lettere gennemført. Men dersom dette skulde være Tilfældet, forekommer det mig, at den ærede Marineminister nu søger at tvinge Lovgivningsmagten eller rettere Folkethinget gennem Finantsloven til Noget, som han antog var umuligt ved særlig Lov. Dette tror jeg vil være en umulig Opgave for den ærede Minister at opnaa, ialtsald forsaavidt Folkethinget er istand til idetmindste at hævde sit Krav paa Ligeberettigelse. Det tredie Spørgsmaal, Dyrtilstilløget, er ogsaa en gammel Bekjendt. I Samlingen 1879—80 forelaa dette Spørgsmaal for Rigsdagen paa Tillægsbevillingsforlaget. Da dette Forslag var til eneste Behandling heri Thinget, udtalte den ærede 1ste Landssthingsmand for 11te Kreds (Zermansen), at han helst havde ønsket at give Tillæget en saa stor Udstrækning, som var forlangt af Regjeringen, men da man her stod overfor en saadan Eventualitet, som Tilfældet var, vilde han ikke stille sig paa det Standpunkt: Alt eller Intet. Han fandt, det kunde være rimeligt og rigtigt af Hensyn til de mange Embedsmænd, som vilde blive hjulpsne ved, at man gik ind paa

Folkethingets Tilbud, at man stemte for dette. Efter han talte den ærede 3die Landssthingsmand for 5te Kreds (Oyenbøll). Dette ærede Medlem bemærkede til den førstnævnte Tale, at, naar man vilde følge den Tankegang, saa vilde Følgen blive, at Landsthinget sank ned til at blive en Folkethinget underordnet Forsamling. Det ærede Medlem spøiede endvidere til: Jeg finder det under Landsthingets Værdighed at tage et Medlidensheds-hensyn. Denne Udtalelse findes i Landssthings-tidenden for Samlingen 1879—80, Sp. 1702. Da jeg ikke tror, at det vil være af nogen Betydning, ialtsald ikke nogen skabelig Betydning, med Hensyn til Landsthingets Myndighed, om vi vedtage dette Forslag, og da jeg ikke kan finde det billigt at lade et saa stort Antal Medborgere i Længden yde et saa stort Bidrag i klingende Mønt i den Retning, finder jeg nu at burde stemme, ligesom jeg ogsaa dengang fandt det, for Folkethingets Tilbud. Da dette Finantslovsforslag vistnok maa siges at være et rigeligt Finantslovsforslag, og da Landsthinget ved at vedtage det vil gjøre Ende paa Konfliktten og det paa en Maade, som kun kan være fortjenstfuld for Landsthinget, ville vi fra vor Side stemme for Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Jeg har ikke denne Gang, saaledes som heldigvis flere Gange tidligere, kunnet aabne Forhandlingerne med en Ubefaling til dette Thing om at stemme for Lovforslaget uforandret, saaledes som det var kommet fra Folkethinget. Jeg har heller ikke troet det fornødent at aabne Forhandlingen med en Rebegjærelse af, hvorfor Regjeringen for sit Vedkommende ikke kunde have Grund til at være særdeles tilfreds med den Behandling, som Finantslovsforlaget havde faaet i det andet Thing, idet der jo har foreligget dette Thing tilstrækkelige Vidnesbyrd derom gennem den lange Række af Ændringsforslag, som af Regjeringen vare stillede til Lovforslagets 3die Behandling i det andet Thing, uden der at blive vedtagne. Svad det Afnit af Finantsloven angaar, som nærmest vedkommer Finantsministeren, men som ganske vist ogsaa har væsentlig Interesse for de andre Medlemmer af Regjeringen, er der kun eet Hovedpunkt, som jeg nu maa nævne for det høie Thing, nemlig den Redfættelse af Dyrtilstilløget for det kommende Aar til omtrent Halvdelen af det Foreslaaede, som har fundet Sted i det andet Thing. Som det høie Thing vil have bemærket, er det blevet nedfat baade kvantitativt og med Hensyn til sin Rækkeevne, og begge disse Redfættelser i Forening virke hen til omtrent at halvere det foreslaaede Beløb. Paa den Tid, da Finantslovsforlaget blev affattet, har jeg ikke kunnet